

*Tändzin Gjamccho,
14. tibetský dalajláma*

*„Že nedostanete
v životě vždy,
co chcete, je někdy
obrovské štěstí.“*

Vážené posluchačky, vážení posluchači,

rok uplynul zase jako rychlá voda a nyní vstupujeme do dalšího roku, který má samé dvojky. Tedy ne tak docela, je tam nula, která ty dvojky odlehčí. Když si řekneme, že to je šťastné znamení a budeme tomu věřit, tak to tak také bude. Už od září jsme se potěšili otevřenými učebnami a doufejme, že po malé pauze nám bude opět dopřáno.

V příspěvcích našich posluchačů jsou vzpomínky na trapné chvílky v mládí, které se po čase dají vyprávět jako humorné a na vánoční a novoroční zvyky u nás i u sousedů na Slovensku. V rubrice „Zajímavosti“ je nabídka k toulání se po Praze, které můžete využít ke krátkým procházkám mezi přednáškami.

Do nového roku Vám hodně štěstí, a především zdraví přeje

Anežka Šindlerová ❀

Obsah

❀ Aktuality z naší U3V	2
❀ Čriečky zpoza hraníc	3
❀ Příspěvky našich posluchačů	6
❀ Zajímavosti	13
❀ Zábavný koutek	18

Aktuality z naší U3V

Doufáme, že nový rok bude k nám vstřícnější a budeme se potkávat každý pátek až do ukončení akademického roku.

Těšíme se na Vás.

Predvianočné zvyky

Naša história je veľmi bohatá na zvyky a tradície. Skoro každý región a dokonca niekedy každá obec má svoje špecifické zvyklosti. Pochádzajú z povier, kresťanskej viery a boli ovplyvnené prostredím, kde ľudia žili, počasím a spoločenstvom, ktorým boli obklopení.

Predvianočné pôstne obdobie plné zvykov a tradícií začínalo už v novembri. Počas mesiaca november neraz vanul studený vietor, padal studený dážď a častokrát okolo 11. 11. napadol aj prvý sneh, preto bolo zaužívané prirovnanie, že prišiel Martin na bielom koni. Okrem toho sa z dňom sv. Martina viaže aj tradícia pečenej „martinskej husi“. Vravievalo sa: „Na sv. Martina plače husia rodina“. Príčinu prečo husi končia na pekáči práve v ten deň, možno hľadať až v troch povestiach. Jedna povesť, vraví o tom, že sv. Martin schovával biskupa v stodole s husami. Oni ho však svojím gagotom prezradili. Druhá vraví, že Martina husi vyrušovali svojim gáganím natoľko, že ich radšej upiekol. Tretia povesť vraví, že istý rabín ukryl u seba uhorského kráľa Bela IV. a uhostil ho svojimi poslednými 5-timi husami. Táto tradícia pečenej husi žije dodnes vďaka Svätomartinským hodom a slávnostiam s ponukou nielen pečených husí, ale aj s ochutnávkou nového ročníka vín, ba aj „koštovaním“ maškrt - svätomartinského pečiva - sladké rožky, rohy, alebo podkovy plnené lekvárom, makom, alebo orechmi. V Čechách i na Slovensku sa im vravievalo Martinské Podkovy, Martiny, Zahýbaky, Rohy, pastierske trúby - Roháče alebo aj Vandrovnice. S týmto dňom súviseli kedysi aj niektoré práce v domácnostiach. Do sv. Martina mali byť ukončené všetky páračky. Páralo sa perie do perín pre rodinu a výbav pre mladé nevesty. Po sv. Martinovi začali priadky, ktoré trvali až do poslednej adventnej nedele a po sviatkoch až do jari. Na páračky si občas rada spomeniem aj ja. Ako dieťa som sa nevedela dočkať, kedy u nás doma začnú páračky. Prišli k nám susedy, tety a mamine známe a začal sa večer nielen párania peria, ale aj rozprávania veselých príhod. Pre nás deti bolo najviac zaujímavé strašidelné priam až hororové príbehy. Potom sme dlho do noci ani zaspáť nemohli. Dnes sa už perie v perinách skoro neobjavuje, nahradili ho úplne iné materiály, hlavne protialergické suroviny.

Ďalším povestným menom v novembri je Katarína. Tento deň sa konali už posledné Katarínske tancovačky plné zábavy pred adventom. Na Katarínu sa všeobecne vyskytovalo s približne s 60 % pravdepodobnosťou chladné počasie. Preto aj pranostiky sú väčšinou späté s prichádzajúcou zimou:

*Prišla svätá Katarína, nevzd'aj sa od komína
Na svätú Katarínu schovajme sa pod perinu
Katarína na ľade, Vianoce na blate*

Hoci sa už v súčasnosti doslovne nenapíňajú niektoré katarínske predpovede, predsa aspoň v kútiku duše si mnohí z nás rok, čo rok želajú, aby na Katarínu ešte nemrzlo.

Na sv. Ondreja sa zas čarovalo a veštilo pre dievčatá chtivé vydaja. Dnes už tento zvyk pomaly stráca na význame, pretože práve hľadanie partnera pre dnešné dievčence je už v inej rovine vďaka inému životnému štýlu a širokej škále možnosti oddychu a cestovania mimo rodisko. Možno ešte by mohlo platiť porekadlo:

„Ondreju, Ondreju, Olovo tebe leju, aby si mi dal znať, akého muža budem mať.“

Aj k menu sv. Barbory sa viažu viaceré pranostiky a kúzelné predvianočné tradície. Na jej sviatok chodievali ženy v bielom oblečení, v ruke držali košík so sladkosťami alebo metlu, štetku, či husacie krídlo. Keď prišli do domu, symbolicky vymietli izbu od „zlých duchov“. Barborky sa nazývali aj konáriky čerešní, alebo jabloní, ktoré sa dávali do džbánu. Ak rozkvitli, dievča, ktoré sa o ne staralo, sa budúci rok malo vydať. A ako si môžeme ozvláštniť deň Barbory dnes? Stačí, že sa vyberieme do

záhrady alebo niekde do prírody a narežeme si zopár halúzok čerešne, zlatého dažďa, alebo iných stromov či kríkov, ktoré kvitnú skoro na jar. Ak halúzky vložíme do vázy s vodou, ktorú budeme každý deň vymieňať, do Štedrého dňa nám „barborky“ krásne rozkvitnú a svojou nežnou krásou rozžiaria naše príbytky. Mimochodom, ak si halúzky nestihneme narezať na Barboru, pokojne tak môžeme urobiť aj počas ďalších dní – rozkvitajúce konáriky nás zaručene potešia svojou krásou.

A čo Svätý Mikuláš? Vraj nie je vymyslenou postavou. Skutočne existoval okolo roku 270 na južnom pobreží Malej Ázie. Bol biskupom a jeho dobrota, spravodlivosť, obetavosť a snaha obdarovania mu priniesli nielen veľkú obľubu medzi ľuďmi, ale od vtedy sa začala aj tradícia obdarovania.

Mikuláša neodmysliteľne sprevádzajú čert a anjel. Krásny biely anjel dobrým deťom rozdáva sladkosti a ovocie. Pre deti, ktoré neposlúchali má čierny čert pripravené vo vreci uhlie. Deti vítajú Mikuláša krátkymi básničkami a pesničkami, tie bojzlivejšie sa schovávajú mame za chrbát.

„Mikulášku, dobrý strýčku, modlím sa Ti modlitbičku, zlož tu svoju plnú tašku, daj nám z tvojich darov trošku, či konička medového, či koláčka makového, veď ty strýčku Mikuláš, mnoho dobrých vecí máš“.

Už ste si niekedy skúsili byť Mikulášom, anjelom, či čertom? Ja som to skúsila iba raz v podobe malého nezbedného čertíka. V mikulášskom prestrojení sme sa spolu s bratom a jeho kamarátom vybrali rozdať balíčky deťom po našej rozvetvenej rodine. Tam, kde sme sa stihli dopredu ohlásiť prijali nás s úsmevom. Všetci do rodiny maminej sestry sme zašli bez ohlása. Jej obe deti sa zľakli čerta, spustili veľký plač a teta nás „vypoklonkovala“ za dvere. Až keď sme jej „poodhali“ svoju identitu vrátila nás späť k plačúcim deťom a anjel s Mikulášom mali, čo robiť, aby ich utíšili. Dodnes sa v našej rodine udomácnila tradícia mikulášskeho obdarovania. Na chodbu si každý člen našej domácnosti postaví vyčistené topánky a do pripraveného mikulášskeho papierového vrečka každý z nás pre toho druhého vloží nejakú maškrtu buď z horkej čokolády, exotického ovocia, či orieškov, alebo nejakú zábavnú drobnú vec.

A čo sviatok sv. Lucie? Lucia bola patrónkou svetla a uzdravovania. Na dedinách ju však považovali za najväčšiu bosorku. Od Lucie do Vianoc sa naďalej pojedal cesnak a potierali sa ním dvere. Dievčence si v tento deň pripravovali lístočky s menami až do Vianoc, kde napísali mená mládencov a ktorý im posledný vyšiel, ten mal byť ich milým. Tento zvyk sa pretrval až dodnes. Po sv. Lucii sa mohli začať piecť vianočné oplátky. Pekával ich zvyčajne miestny učiteľ zo surovín, na ktoré sa zozbierala celá dedina a upečené oplátky potom rozposielal žiakmi po domácnostiach, kde za to dostával výslužku a peniaze, keďže dakedy to bol jediný príjem, či vďaka akú dostal. V našej domácnosti nechodí nikto v bielom a nevymetá rohy, na to stačí vysávač, ale večer na Luciu s chuťou už roky pojedáme hrianky s cesnakom a k tomu horúci čaj, niekedy aj s rumom, alebo „svažák“ - varené víno. Pečenie vianočných oplátok v súčasnosti zaznamenalo zmenu. Dnes ich pečú drobní podnikatelia – cukrári a sú bežne k zakúpeniu vo viacerých potravinárskych obchodoch.

21. december patrilo kedysi sv. Tomášovi, ktorému prischla aj prezývka neveriaci Tomáš. Ak listujete v kalendári, na tento deň tam nájdete úplne iné meno. Aj tento deň mal svoje výnimočné miesto v predvianočnom zvyklosloví:

*Na svätého Tomáša, najdlhšia noc naša
Na Tomáša, hora nie naša
Na Toma, sed' doma*

Najkratší deň roka - zimný slnovrat pripadá na 21. decembra. V predstavách našich predkov sa ubúdanie slnečného svitu a dlhé tmavé noci spájali s predstavou o zlých mocnostiach. Preto s radosťou očakávali zimný slnovrat, akési znovuzrodenie Slnka, ktoré nám dáva svetlo a teplo, ktoré je symbolom života, dobra, radosti a blaha.

Sv. Tomáš bol patrónom furmanov, murárov a lesov.

Po týchto predvianočných radovánkach prichádzajú už vianočné dni a s nimi veľa zvyklostí a tradícií , na ktoré sa tešia všetci – veľkí i malí.

Prajeme Vám všetkým lásku, šťastie, nehu
nech sa vám splní každúčký Váš sen.
Pranie krásnych sviatkov posielam na vločke snehu
Nech krásne sú celé Vianoce a nielen váš Štedrý deň.

Autor:

Ing. Anna Frličková

Študentka U3V pri ŽU v Žiline

vysvetlivky:

vianočné papierové vrečko - vánoční papírový sáček

metla, štetka, či husacie křídlo - koště, štětka či husí křídlo

košťovanie – košťování

maškrtka - dobrôtka - pamlsek - dobrůtka

varené víno – svařené víno - svařák

TRAPAS, TRAPASY

Vážení přátelé,

Jistě si říkáte, proč autorka zvolila v adventním čase toto téma. Snad proto, aby odlehčila čas plný starostí, práce, shonu, ale také očekávání. Aby úsměvnou formou popsala události, kterým se už nyní dokážeme zasmát. Co je to „trapas“? Je to mnohdy nezávidění hodná situace, hlavně pro „hlavní aktéry“. Někteří střídavě blednou, zelenají, či červenají. Jiní by se nejraději neviděli, nebo se takzvaně „zakopali 100 sáhů pod zem“. (Sáh = stará délková míra). Na úvod by to stačilo, pojďme nyní k prvnímu příběhu – vlastně „trapasu“. Stal se před mnoha lety a vyprávěla mi ho kolegyně. Stal se, když začínala jako mladá učitelka. Musím napsat, že byla velmi hezká. Nejen hezká, ale také milá, příjemná, pracovitá a šikovná. V té době bylo „módním hitem“ následující oblečení: široká pestrá sukně s vysokým pasem a našitými kapsami. K ní se oblékala bílá halenka bez rukávů s lodičkovým výstřihem. „Komplet“ doplňovaly jednobarevné střevičky, zvané „balerínky“ (to neznáme, že?). A naše krásná učitelka si usmyslela, že si takovou parádu „spíchne“ sama. Pečlivě spočítala, kolik látky bude potřebovat, nastříhala, nastehovala a u paní bytné ušila na stroji. A práce ta se velmi zadařila. Když dlouho po půlnoci uléhala ke spánku, tak její poslední pohled patřil krásné nové sukni a halence. Co se ale nestalo! Ráno zaspala! A tak honem umýt, přičísnout, obléknout halenku, „baloňák“ a „trap“ na autobus. Učila totiž v jiné obci, než bydlela. Když pak svlékla kabát, zjistila, že nemá sukni! A tak celý den učila ve vypůjčeném plášti paní školníkové, která byla dvakrát taková než naše hrdinka. (Co byl „baloňák“ my dříve narození dobře pamatujeme. Pro osvěžení: slabý letní plášť, kteří se dříve údajně šil z balonového hedvábí. Dnes už známe jiné materiály, ale přezdívkou zůstala.)

Druhá událost se také stala v souvislosti s dojížděním do zaměstnání. A opět jiné kolegyni. Ta musela v pracovní dny vstávat velmi brzy, asi ve čtyři hodiny. Pro svou maminku a nemocného manžela připravovala jídlo na celý den. Poté se rychle upravila, oblékla a spěchala na nádraží. Stalo se jednou za mrazivé zimy, že přiběhla na poslední chvíli a nastoupila do vytopeného vozu. Svlékla si kabát, sundala šálu a rozepla si zdrhovadlo (zip) u teplého svetru. A teď to přišlo – cestující, kteří přistoupili, na ni udiveně pohlédli. Někteří se jí i zeptali, jestli jí není špatně, nebo nepotřebuje pomoc. Nabízeli jí i různé nápoje, včetně „frtana“ něčeho ostřejšího. Z reakce cestujících jí došlo, že něco není v pořádku. A zjistila, že pod rozepnutým svetrem má pouze podprsenku! Halenka, nebo svetřík tam prostě nebyla. Stalo se a nedalo se odestát!

Trapasů s oblečením by se našlo mnoho a mnoho. Taky nevhodně umístěné části oděvů často vzbudí nechtěnou pozornost. Co třeba kombiné oblečené na montérky, někdo si může říct, že je to nový trend v oblékání. Nejlepší to je projít se s tímto „modelem“ po návsi, nebo po náměstí.

Ale už nebudu „využívat“ nemilé příhody ostatních. U mne se také něco najde. Trapas, o kterém chci psát, se stal před více než padesáti lety. V té době se začal tancovat nový tanec twist a také jive (džajv). Oba rychlé a svěží tance. I já jsem vyrazila na ples. Při twistu jsem ale cítila, že něco není v pořádku. Na toaletě jsem zjistila, že část spodního prádla mi „vypověděla“ poslušnost! A využít „podvazkáč“ (podvazkový pás) se nedalo. Ale pomohla mi ochotná paní v šatně, která mi půjčila šití a vše jsem si opravila. Jestli si myslíte, že tenhle trapas je celý, tak není – má pokračování. Od této chvíle jsem v kabelce vždy měla náhradní spodní kalhotky (= to, co mne na plese zradilo). A co se povedlo: Jednou při návratu z plesu jsem v trolejbusu potřebovala kapesník. Otevřela jsem kabelku, vyndala a protřepala... kalhotky, ale nepoužila! (Byly pěkné, krajkové). No ten udivený pohled cestujících stál za to!

A ta poslední nemilá příhoda se mi stala docela nedávno, ještě jsem pracovala. Když jsem ráno dokončovala svou vizáž, tak jsem místo laku na vlasy použila pěnu na holení! Rychle jsem ji setřela a spěchala na tramvaj. Když jsem přestupovala na další spoj, tak mne paní upozornila, že mám na vlasech pěnové tužidlo! V předcházející tramvaji si toho nikdo nevšiml.

Na závěr chci jenom napsat, že si nevzpomínám na žádnou nepříjemnou situaci, která by se stala mužům. Určitě by se něco našlo, ale vrozená ješitnost „pánů tvorstva“ jim nedovoluje se k něčemu takovému přiznat.

Zanedlouho budeme psát nový letopočet se třemi dvojkami a jednou nulou.

Tak přeji nám všem: Šestkrát jen všechno dobré a ještě lepší. Slunce nad hlavou a také v duši. Úsměv, který každému sluší. Díky za každé nové ráno, ať nám je každému dáno.

Věra Voženílková
posluchačka U3V

Nepostradatelná pomocnice

Doprala moje stará dobrá kamarádka pračka. Po mnoha letech poctivé pomoci odmítla točit bubnem. Trpěla už nějaký čas stařeckými neduhy, ale dala se ještě pomocí drobných lstí donutit k dokončení praní. Chápala jsem ji, sama také ne vše dokážu zvládat na první dobrou, a ne vše dotáhnu do zdárného konce. Ale pračka plná mokrého špinavého prádla bez ochoty spolupracovat vedla k rozhodnutí koupit pračku novou.

Navštívila jsem několik prodejen, kde se mě ujali vesměs muži prodavači, ukázali mi mnoho praček různých značek, velikostí, dovedností, designů i cen, přesvědčovali mě o přednostech některých typů a uváděli mě ve stále větší zmatek, která bude ta pravá právě pro naši již jen dvoučlennou domácnost. Děti i přítelkyně zdůrazňovaly přednosti té své pračky (každá byla jiné značky), ale nakonec jsme s manželem jednu vybrali, muž prodavač mi ji vřele doporučil, jiní dva silní muži mi ji vynesli do třetího patra bez výtahu (a odnesli tu moji vysloužilou) a můj muž ji zapojil. A já vzpomínala na všechny ženy, které se praní prádla věnovaly (a věnují) především.

Nejprve se pralo jen ve vodě, nejčastěji v potocích či řekách. Později se do vody začal přidávat popel, rostlina mydlice, potom soda. Zvláště zašpiněným prádlem se tlouklo o kameny. Pradelnkám v této těžké práci později začaly pomáhat dřevěné tlouky a plácačky.

Mýdlo se začalo vyrábět až v 16.století, nejprve jako luxusní zboží jen pro zámožné rodiny, dostupným se pro praní prádla stalo až v 19. století.

Valcha, další významná pomocnice pradelen, se objevila až v polovině 18.století, ale v pradelnách byla nepostradatelná více než 200 let. Možná máte valchu ještě schovanou na půdě či ve sklepě. Vidět ji můžete třeba i na Karlově mostě, kde na pobavení turistů hraje pouliční muzikant.

První pračky byly na ruční pohon a byly valchové, ale ničily prádlo. Vystřídaly je pračky bubnové, mnohem šetrnější k prádlu, ale náročné na práci pradelny, která musela ručně dlouho otáčet těžkým bubnem. Další v pořadí byla pračka vířivá, stále ale na ruční pohon. Klikou se točilo jen jedním směrem, prádlo se snadno zamotávalo a pro pradelnu přinášelo další fyzickou námahu, také nebezpečí opaření. I tak bylo praní velmi namáhavou činností, spojené s nošením velkého množství vody. Vždyť třeba v Praze až do 2.polooviny 19. století vodárny zásobovaly vodou pouze veřejné, méně soukromé kašny, teprve s výměnou potrubí byla voda zaváděna nejdříve na chodby domů, až později do bytů.

Zavedení svítiplynu a později i elektřiny umožnilo vyrábět a vyvíjet nové typy praček. I tak ale praní předcházelo namáčení, vyváření ve velkých prádelních hrncích, opakované máchání a škrobení. V novějších domech se zaváděly společné prádely, vytvářely se pořadníky pradelen, to platilo i o sušení prádla.

Praní „velkého“ prádla byla celodenní dřina, kterou si ještě určitě všichni pamatujeme. Ve

svém vzpomínání nemohu vynechat úžasné prázdniny u mé milované babičky, která prádlo vyvářela v ohromném hrnci na kamnech, opatrně přenášela do necek na dvorečku, s každou kapkou vody šetřila (mydlinkovou se vytíralo, máchací se zalévalo). Mýdlo s jelenem bylo na skvrny, Hellada na jemné prádlo. Babička používala také pro mě tajemnou šmolku, tu jsme doma neměli, prádlo se i bělilo rozprostřené na trávníku, ráda jsem ho kropila vodou z konve a hlídala slepice, aby se k prádlu nepřimotaly. A u toho spousta vyprávění a smíchu. Ani doma nebylo praní snadné, máchání a ždímání byla pořádná dřina. Práce na celý den.

Mezníkem byl vynález automatické pračky. U nás první taková pračka byla vyrobena v roce 1957 v továrně ROMO Fulnek, později byly populární pračky Tatramat vyráběné na Slovensku. Jsou to tedy ještě mladice.

Praní prádla dnes usnadňují pračky, sušičky, nepřeberné množství pracích prostředků a aviváží. Pamatuji, jak maminka šetřila s práškem OMO z Maďarska, jak měla ráda jeho vůni.

Tak jsem se zabrala do vzpomínek na dobu minulou, že moje nová dobrá kamarádka pračka zatím tiše vyprala a vyždímala voňavé prádlo, jemně a decentně mě zvukově upozornila, že už je hotová a mohu si jít prádlo pověsit. Já zatím mohla vyhledávat informace a obrázky o tom, jak to bylo dříve a popíjet kávu. Snad jste si zavzpomínali se mnou...

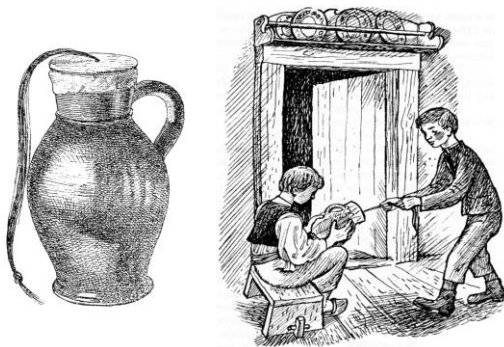
Večer u televize prádlo vyžehlím. Snad bude vše fungovat, nebo budu muset zavzpomínat, jak to bylo dříve se žehlením či jak se hezky žilo i bez televize.

Novoroční zvyky

Nejstarším počátkem nového roku byl pravděpodobně slunovrat. Od roku 46 př. n. l. juliánský kalendář určil za začátek roku 1. leden, většina středověkých zemí ale tuto tradici nedodržovala – třeba ve Francii byl počátkem roku 1. březen, jinde 19. březen, Řehoř XIII. ho datoval 25. března. Staří Čechové vycházeli ze zimního slunovratu, tak kazatel Tomáš Štítý počítal nový rok vždy od 25. prosince. Teprve v 17. století byl počátek občanského roku ustanoven na 1. ledna, pro liturgický rok byl počátkem roku advent. V liturgii se také počátek nového roku nesvětil, v baroku se naopak v některých zemích konala v tento den kající procesí jako protiklad světské rozpustlosti.

Od středověku se k počátku roku pojilo mnoho zvyků. Tak například literáti, zpěváci na kůru, dostávali peněžitou koledu. Drobnými dárky byla od hospodáře obdarována čeleď, děti od rodičů, duchovní od farníků. Učitelé posílali vrchnosti a městským radám malovaná veršovaná přání, předchůdce našich PF. Někdy učitelé tvorbu tzv. minucí nestíhali a žáci jim museli pomáhat. To bylo ale zakázané, bylo to „na úkor vzdělanosti“, i Karlova univerzita bakalářům takovou činnost zakazovala, zákazy ale byly marné.

Na mnoha místech v Čechách a na Moravě chodívali chlapci po domech na koledu s bukáčem (bzučánem, brumbálem, fanfrnochem). Byl to džbán s hrdlem potaženým měchuřinou a několika dlouhými žíněmi. Za žíně se tahalo navlhčenou dlaní, pak nástroj vydává bručivé zvuky. Dodnes se dochovaly některé koledy.

Tato je ze Statenic u Prahy

„Co bručíš, bukáči, o té naší Káči.
Káča není doma, šla do Betléma,
v beraním kožíše, poprosit Ježíše,
Ježíška malého, nově narozeného,
aby jí daroval mužíčka hodného.“

Známa je i koleda z Chodska:

„Fanfr, fanfr, fanfrnoch,
nastává nám novyj rok,
novyj rok nám nastává,
koledy se nandavá,
hou, hou, halelujá.“

Roku 1778 přišla krajskému úřadu v Praze zpráva od Jana Jakuba Wildnera z Berouna. V ní popsal událost z novoročního koledování. Stěžoval si na nesmírný hluk mládeže chodící s bukáči. Rozčilený nájemce šenku Hikisch jednoho z koledníků napadl a stloukl ho do krve. Městský úřad nařídil šenkýře uvrhnout do šatlavy, ustříhnout mu vrkoč vlasů a na Hromnice ránu mu veřejně vysázet před radnicí 15 ran karabáčem. Koledování s bukáči pro příští roky zakázal.

„Co budeš dělat na Nový rok, to budeš dělat celý rok“

- tuto pověru dobře známe. Lidé se snažili vyhnout hádkám a nepříjemnostem. Také nosili v kapse peníze, aby se jich držely celý rok. Za šťastné znamení považovali, když prvním hostem v domě bylo dítě či mladá žena nebo muž, stará žena přinášela smůlu (dnes by to bylo genderově nevyváženo). Nesmělo

se sušit prádlo, hospodyně by se do roka usoužila. Nic se nevynášelo ze stavení, aby to v příštím roce nechybělo. Ve východních Čechách si dívky ze štědrovečerního stolu schovaly jablko, které uložily pod polštář. Na Nový rok ho jedly před domem, když se lidé vraceli z ranní mše. Věřili, že jejich ženich bude mít stejné povolání jako ten, kdo projde první. Někde zapékali do vánočky hrášek, kdo ho našel, měl celý rok štěstí.

Pekařští a sladovniční tovaryši se strojili za kališe (kalouše, smítálka, vometače), v maškarách obcházeli domy, zpívali a ometali prach, na venkově chodily tzv. ometačky – chudé ženy v černém oblečení a s bílým šátkem na hlavě. Třikrát zaklepaly, tiše vešly, třikrát ometly plotnu slovy „Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého“ - tak na plotnu celý rok nepřišlo nic nezdravého. Popřály nový rok a poprosily o almužnu. V některých krajích měly i husí křídlo a hrneček s kolomazí, kdo nedával pozor, toho začernily. Tento zvyk se nazýval „babí večer“ a ženy dostávaly vdolky a pálenku, říkalo se „Dáme jim raději vdolky, než kdyby chtěly holky.“

I když my slavíme spíše konec roku, tedy Silvestra, dříve to tak nebylo. Lidé na svátek sv. Silvestra navštívili kostel a poděkovali za vše dobré v uplynulém roce. Podávala se jídla podobná štědrovečerním. Hospodyně nesměla nechat přes noc sušit prádlo, posměchu byl vystaven ten, kdo v rodině vstal poslední z postele. Tento den byl vždy spojen s přípitkem a přáním zdraví a štěstí – to platilo bez ohledu na majetek a víru. („Dej Bůh štěstí tomu domu“)

Některé novoroční zvyky a pověry platí dodnes. Prádlo nevěšíme, k obědu vaříme čočku nebo vkládáme minci pod talíř. Přidáváme k tomu svá nejlepší předsevzetí, i když je zřídka naplníme. Zdraví a štěstí si všichni přejeme stejně jako naši předci.

Je-li na Nový rok hezky, budou pěkné žně.

Na Nový rok déšť – o Velikonocích sních.

Když se rok se zimou a sněhem počíná, slibuje dost chleba, ale málo vína.

Na Nový rok, o slepičí krok.

Nada Bretová

Advent

Podzim byl za námi a ve škole jsme dostali za úkol přečíst nějakou knížku, která nás zaujala a v hodině o ní vyprávět. Vybrala jsem si knížku Advent od Jarmily Glazarové. Byla to velká kniha, právě vyšla v Klubu čtenářů a mě zaujalo vyprávění o malém chlapci Metodějovi, který prožíval s maminkou Františkou nelehké životní období. Když jsem skončila, paní učitelka se zeptala celé třídy, co je to advent. Ve třídě nás bylo třicet dětí, a tak jsme hádali všechno možné. Ale že je to předvánoční čas, který trvá čtyři neděle před Štědrým dnem a končí 25. prosincem, to z nás nevěděl nikdo. Pro nás vánoční čas začínal svátkem svatého Mikuláše, Vánoce pak zdobením stromečku, očekáváním příchodu Ježíška, a hlavně volnem ve škole. Doma jsme měli malé jesličky pod stromečkem a po Štědrém dnu jsme chodili do kostela, podívat se na ty opravdové jesličky. Vždycky nám učarovala krásná atmosféra kostela, vůně kadidla a ten zvláštní klid, ale nějaké liturgické souvislosti nás ani nenapadly. Vánoční čas pro nás končil odstrojením stromečku, na kterém už stejně nebylo žádné cukroví, svíčky dohořely a jehličí opadávalo a krásně vonělo, protože smrček delší čas než do Tří králů ani nevydržel. Všude okolo nás se Ježíška snažil vytlačit Děda Mráz a jolka, ale doma i ve škole se našťěstí dodržovaly ty pravé Vánoce, jak jsme je znali.

Adventní čas je dnes pro nás časem příprav na Vánoce. Od pečení cukroví, zpívání koled, vánoční výzdoby, chystání dárečků, stromečku a všeho, co k dnešním Vánocům patří. A co je jinak? Na stolku v obýváku máme adventní věnec se čtyřmi bílými svíčkami a první svíčku zapalujeme s prvním Adventním koncertem v televizi. Možná je víc druhů cukroví, víc koled, svícňů i andělů a různé vánoční výzdoby. Dříve se dávaly jen smrkové větve za obrazy a do vázy, víc se zpívalo, vyprávělo a vzpomínalo. Ale jinak je to stále stejné.

Stejně krásná vánoční atmosféra, stejné vůně a rozzářené dětské oči pod stromečkem, teplo domova a pocit, že k někomu a někam patříme, to jsou Vánoce. Přes rok jsou tyhle pocity hluboko schované v našem srdci, a pak přijde adventní čas, který jak mávnutím kouzelného proutku zase všechno oživí. Tak, to je Advent.

Dětské přání

Kolik asi vloček napadá nám za okno, když sněží?
Kolikrát nám zimní zahrada na skle roztaje, oč běží?
Za oknem chlapec, nos na skle přitisknutý,
kolečko vydýchal si do mrazových květin.
Tím kukátkem se tiše na svět dívá
a venku sněží, a taky se už stmívá
a všechny děti půjdou spát,
aby si zítra mohly hrát.
„Tak honem, rychle do postýlek.“
Náš kluk je ale romantický snílek,
a tady v Domově mu nikdo nerozumí.
On neví, že se všichni snaží jak nejlépe umí
aby mohl bezstarostně spát,
mámu však nemůžou mu dát.
A v dětské hlavičce se myšlenky hned honí:
„Pročpak jsem sám, proč nejsem jako oni?“
Závidí těm dětem v ulicích,
jdou s mámou nebo s tátou a ozývá se smích.
Za chvíli budou Vánoce, na ty se nejvíc děti těší.
Každé má svoje sny i přání
a když je do dopisu svěří, že splní se,
tomu s jistotou věří.
Někdo chce panenku, auto či stavebnici,
medvídka, velký míč i vláček kolejíček,
vždyť všechna dětská přání
se skládají ze samých hraček.
Jen jedno přání je úplně jiné,
ten malý kluk o hračky nestojí.
Sní o útulném malém pokoji
kde máma s tátou za stolem s ním sedí.
A jak tak na dopisní papír hledí,
zamyslí se už jenom malinko
a píše:
„Přijed' si pro mě, maminko!“

Ranní čtvrthodinka

Podupávala jsem ve sněhu s ostatními cestujícími, v duchu nadávajíc na pražskou dopravu, když se v zatáčce konečně objevil autobus. Začal souboj loktů a nervů. Nakonec jsme se do přeplněného autobusu vmáčkli ještě tři, já a dva mládenci. Autobus, nacpaný až k prasknutí, se tiše rozjel zasněženou krčskou plání. Ti dva mládenci se spolu dali do řeči a samozřejmě na můj účet. „Hele vole, taková kočka, ale má nějak velkej nos.“ Druhý na to: „No jo, fakt kočka, ale ten nos...“ Okolo stojící cestující zmlkli, koukali na mě a čekali, co já na to. Vteřinu, dvě jsem zauvažovala, a pak odpověděla větou, vypůjčenou ze Cyrana: „Velký nos velkého ducha značí, tys ploskonosý blb, a to mi stačí.“ Než-li se mládenci stačili nadechnout, smála se většina okolo stojících cestujících. „Taková hezká, a dokonce i chytrá a z toho nosu si nic nedělejte.“ Řekl pán, stojící mi skoro celou cestu na levé noze. Lidé z autobusu se živě zapojili do hovoru a začaly dohady o mém nosu. Dvě třetiny cestujících tvrdily, že je úplně normální, ale jedna třetina trvala na tom, že je sice normální, ale trochu větších rozměrů. Můj soused se opět ujal slova, protože mládenci po mé odpovědi ztratili řeč a pravil: „Slečno, nemáte s tímnosem problémy, když třeba jdete do společnosti? Víte, přece jen je trochu více vyvinutý...“ Zmlknul a ztichl i celý autobus. Teď ji dostal, mysleli si ti dva mládenci a ještě několik dalších. Vycítila jsem, jak mi lidé visí na rtech. Na co čekají? Že odpovím, a nebo příští stanici vystoupím? A tak jsem opět odpověděla. „Milý pane, já když přijdu do společnosti, tak takové muže jako jste vy upoutají jiné, více vyvinuté části mého těla a ve srovnání s nimi je můj nosnosem nemluvněte.“ To už řval smíchy celý autobus a do toho volal řidič: „Konečná, vystupovat.“ Vysypali jsme se na chodník a já, nechajíc za sebou cestující v dalších úvahách o mém nosu, pádila jsem k metru, abych to do práce ještě stihla včas a začala jsem se zase těšit na léto. To se lidé, tedy zvědaví muži jako ti z autobusu asi opravdu všímají něčeho jiného. Ach tak, proto tedy přes léto o mém nosu nikdy ani zmínka. Zkonstatovala jsem v duchu a tiše vplula do kanceláře.

Tak, takhle probíhala jedna cesta do práce před mnoha lety, tenkrát se ještě pracovalo v sobotu i na Silvestra, ale vzpomínky zůstaly až dodnes.

Pohodový Advent, krásné Vánoce, veselého Silvestra a šťastný nový rok, plný krásných zážitků, a hlavně pevné zdraví

vám všem ze srdce přeje

Vladana Machiánová

Bříza bělokorá, *Betula pendula*

Bříza pýřitá, *Betula pubescens*

Popis – je to jednodomý, až 30 m vysoký strom, s větvemi přímými, poději převislými, červenohnědými, posázenými bradavičnatými žlázkami. Kmen má bílou kůru, která se místy mění v černou borku. Listy jsou kosočtverečné nebo trojhranně vejčité, dlouze řapíkaté, dvakrát pilovité a lysé. Mladé čepele listů jsou pokryty žlázkami, jejichž sekret je činí lepkavými. Listy má síťovitě žilkované. Oboje květy, samčí a samičí, jsou směstnány do válcovitých jehněd. Plody jsou nažky. Květy v dubnu a v květnu.

Užívaná část – list.

Sběr a úprava – listy se sbírají časně z jara, nejlépe dva měsíce po rozvítí. Mladé lepkavé listy jsou nejučinnější. Suší se ve stínu. Teplota při sušení nesmí překročit 40°. Droga má slabě aromatický pach a chuť slabě hořkou. Účinné látky a působení – Účinnými látkami jsou hlavně saponiny a silice, jejichž množství kolísá podle stáří listů, flavonové glykosidy, pryskyřice a třísloviny, vitamín C, karoteny, minerální látky a antibioticky účinné fytoncidy.

Působí zvýšené vylučování moče, aniž dráždí ledviny. Mají též slabě dezinfekční účinek. Močopudný účinek je hlavně vyvolán přítomností saponinů, ale také se na něm značnou měrou podílejí silice. Starší listy mají účinek mnohem slabší, poněvadž těchto obsahových látek je v nich méně. Podle literárních údajů se velmi příznivě uplatní březové pupeny, poněvadž podporují vylučování žluče.

Užití – vnitřně ve formě nálevu (2–3 čajové lžičky řezaných listů na šálek vody dvakrát denně; ke zvýšení účinku se při přípravě nálevu přidává na špičku nože jedlé sody). Čajového nálevu se užívá jako diuretického při zánětlivých onemocněních cest močových, revmatismu, dne apod. Droga bývá součástí čajových směsí, tzv. urologických čajů. Zevně se březových listů také používá k přípravě koupelí a k omývání.

Poznámka

*Z březové kůry a dřeva se destilací připravuje dehet, užívaný při kožních chorobách. „Březová šťáva“, lidový prostředek k ošetřování vlasů, se u nás nesmí obecně získávat navrtáváním kmenů. Tohoto způsobu mohou použít tovární laboratoře, ale jen na úřední povolení. – Na kmenech bříz roste choroš statný (*Polyporus robustus*), jehož biologická forma (*f. nigricans*) má prý podle polských autorů silný účinek proti zhoubným nádorům v jejich raném růstu.*

Zdroj: *Naše rostliny v lékařství*
Korbelář, Endris, Krejča, Avicenum, Praha 1970

Toulky Prahou I

Kašny

Zamíříme-li do historické části města, na náměstí, dříve rynku, jistě narazíme na kašnu. Pro středověká města s nedostatkem vody, kdy studny nestačily přílivu obyvatel a rozvoji řemesel, bylo budování kašen nezbytností. V 15. století byla voda rozváděna potrubím z Vltavy od prvních vodárenských věží do veřejných kašen právě na ryncích, výjimečně do kašen soukromých.

Kašny byly důležité nejen jako zdroj vody, ale i jako místo setkávání a předávání zpráv.

U gotických kašen převažovala účelnost, renesance, a především baroko z nich vytvořily umělecké dílo, na kterém se podíleli přední kameníci a sochaři. S budováním paláců a výstavních domů se kašny stále více přesouvají do soukromí, význam těch veřejných se ale nemění. U kašen byly často vztyčovány morové sloupy jako prosba či poděkování za ochranu před morem.

O kašny bylo svědomitě pečováno. V zimě dostávaly „kožichy“ - mezi kašnu a dřevěné bednění byl napěchován hnůj, aby nezamrzala voda. Na jaře byly kašny vyčištěny, ozdobeny květinami a zelenými ratolestmi.

Ještě v 19. století bylo v Praze funkčních 440 kašen, 72 veřejných a 368 soukromých. Modernizace potrubí, zavedení vodovodů do domů a postupně i do bytů, vybudování nové vodárny pro Prahu a asanace starých částí města, to vše vedlo k jejich posupnému chátrání a ubývání. Velký znalec a obdivovatel Prahy Ignát Herrmann v roce 1924 o mizejících kašnách píše:

„Stýská se mi po nich, velmi se mi stýská po někdejších kašnách, bez nichž si dřívějšího života pražského nemůžeme pomyslit. Víím dobře, víím, že je nás mnoho, kdo na ně vzpomínáme, zvláště za určitých svátků, kdy se odívaly ve slavnostní roucho. Sloužily obyvatelům královské Prahy celá staletí, až se pak jednoho dne dočkaly černého nevděku...“

I kašny mívají zajímavý osud. Tak klasicistní kašna od F. X. Lederera, kterou roku 1797 věnoval městu Jakub Wimmer, několikrát změnila své místo. Z Nové aleje (dnes Národní třída) se stěhovala na Betlémské náměstí, odtud do Vrchlického sadů, až se v roce 1952 dostala na Uhelný trh, kde dnes obdivujeme její kopii (opravený originál je v lapidáriu Národního muzea).

Na Mariánském náměstí stojí kašna, která byla roku 1812 doplněna plastikou, alegorií Vltavy od V. Prachnera, kterou Pražané důvěrně nazývají Terežka. Koncem 19. století začala kašna chátrat. Otlučení líbezný dívčí akt z okna svého bytu pozoroval vysloužilý rotmistr a litoval mizející krásy. Po jeho smrti našli ohromení dědicové závěť, v níž částku 10 000 zlatých odkazuje právě krásné Terežce. Ta ale zůstala bez dědictví, závěť byla prohlášena za pošetilou. Naštěstí se našly peníze na její opravu a Terežka nás okouzluje dodnes.

Dnes už se kašnami jenom těšíme a hledáme u nich osvěžení. Možná stále slouží jako místo setkávání (a namlouvání). Ale jejich stavba pokračuje stále, uvádí se, že jich je v Praze nyní na 700, veřejných i soukromých. Ignát Herrmann by měl radost ...

Nad'a Bretová

Víte, že...

Zavináč

Zavináč jsme dlouhá léta znali jako vynikající pochoutku – nakládané sledřové závitky s kyselou zeleninou. Od roku 1971 ale pro nás získal nový význam - stal se součástí e-mailových adres. Zavináč ale není vynálezem éry e-mailů, užíval se již v 6. století jako grafické vyjádření latinské předložky ad (k nebo na).

Tento grafický znak, u nás označovaný zavináč, má v různých zemích různé názvy. Ve Francii mu říkají „malý šneček“, v Nizozemí „opičí ocásek“, v Dánsku zase „prasečí ocásek“, v Rusku ho nazývají „pejsek“, v Maďarsku „červík“, ve Finsku „mňau“, v Norsku ho někteří nazývají „káčátko“, jiní zase „kudrnatá alfa“ a ve Švédsku „skořicový závitok.“

Leporelo

Leporelo, harmonikově skládaná knížka, se nazývá podle postavy v opeře Wolfganga Amadea Mozarta Don Giovanni. Leporello, sluha dona Giovanniho, sepisoval podrobný seznam milenek svého pána. Dnes jsou na stránkách leporela místo seznamu dívčích jmen obvykle celostránkové ilustrace s minimem textu – taková leporela jsou určena nejmenším dětem. Harmonikové uspořádání ale mohou mít i prospekty, turistické průvodce, suvenýry s fotografiemi pamětihodností či návody.

Pexeso

Dětská obrázková hra Pexeso má méně známý původ. Ve starém Japonsku ke hře užívali 360 párů mušlí s malovanými motivy na rubové straně. Párové mušle byly identické, ostatní se lišily. Tuto hru do Evropy přinesli Angličané, už na lepenkovém papíře. Pojmenovali ji Concentration memory game (doslova koncentrační paměťová hra). Hra rychle získávala oblibu zejména u dětí, ale hráli ji i dospělí.

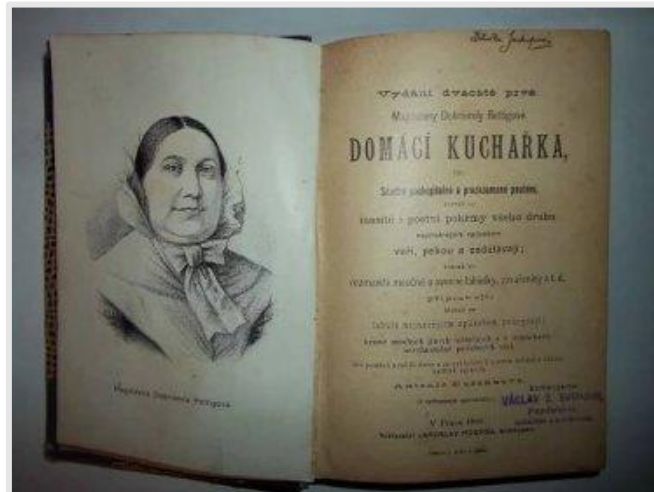
U nás v 60. letech 20. století uváděla televize soutěž na podobném principu – Pekelně se soustřed'. S malým zpožděním se na trh dostala stolní hra, která název pořadu zkrátila: PEKelně SE Soustřed', jen KS nahrazuje X.

Vánoční pochoutky našich předků

Domácí přítel: ojediněle dochovaný recept z Polabí. Těsto se připravilo z 250 g hrubé mouky, 280 g cukru, 100 g nasekaných oříšků nebo kandovaného ovoce, 3 vajec a lžičky tlučeného anýzu. Z těsta se vyválely koule podobné ovocným knedlíkům, pekly se na vymaštěném plechu. Ještě teplé se nakrájely na středně silné řezy.

Oříšková kolečka: pečivo upravené podle receptu M. D. Rettigové. Těsto se vypracovalo z 140 g cukru, 140 g lískových oříšků, tlučené skořice, hřebíčku, 4 zrněk drcené kávy, 1 vejce a trocha citrónové kůry, rozválelo se na placku. Vykrajovala se kolečka s otvorem ve středu (zavěšovala se i na vánoční stromek), potřela se ušlehaným bílkem a posypala krystalovým cukrem. Pekla se krátce v dobře roztopené troubě.

Škvarkové cukroví: tradiční vánoční pečivo z 19. století. Do 300 g mouky se vmíchalo 250 g mletých změkklých škvarků, 150 g cukru, 2 lžice kaka, 1 vejce, lžička mleté skořice a tlučeného hřebíčku, kůra nastrouhaná z poloviny citrónu, vše se dobře vypracovalo na vláčné těsto. Těsto se nechalo odležet v chladu, potom se vlačovalo do tukem vymazaných formiček. Peklo se v přehřáté troubě, hotové se obalilo v cukru a nechalo tři týdny v suchu a chladu uležet.

Nada Bretová

Jeden beton na zdraví!

Betonem se nejen staví, ale lze jím i připíjet na zdraví.

Připravuje se z karlovarské becherovky a toniku, dochucuje se citronem a chladí ledem. Vynálezcem tohoto originálního nápoje je Vlado Belovič, slovenský číšník z grandhotelu ve Starém Smokovci a poprvé namíchal svůj nový koktejl v roce 1967 u příležitosti Světové výstavy Expo v Montrealu. Tehdy se tomuto dlouhému drinku říkalo Becherbitter – tonic, zkráceně bechton. Stylově byl doporučován jako nápoj československo-kanadského přátelství. Mělo to svou logiku, Československou stranu v koktejlu zastupoval tradiční bylinný likér, Kanadu nealkoholická část drinku, Indian Tonic Water...

Recept na beton: 5 cl becherovky, 15 cl tonicu, plátek citronu, pár kostek led.

(af)

Petra Durst-Benningová, Křehká krása

V durynské vesnici Lauscha se sklářské řemeslo předávalo po léta z otce na syna. Joost Steinmann ale měl tři dcery, které pracovaly v jeho dílně. Podle tradice bylo foukání skla výhradní doménou mužů, ženy pomáhaly jen se zdobením. Nejdříve dívky přišly o matku a pak náhle zemřel jejich otec. Johanna, Ruth a Marie zůstaly bez práce, bez peněz. Musely najít řešení této beznadějně situace.

Nejstarší Johanna proto odešla do města, kde se stala asistentkou obchodníka, který prodával sklo do celého světa. Obě její mladší sestry začaly pracovat jako zdobičky skla u místního výrobce. Ruth se rozhodla výhodně provdat. Nejmladší Marie, kterou uchvátilo kouzlo skla, začala po nocích tajně zkoušet v otcově dílně foukat věci, podle svých představ.

Všechny tři osamělé dívky během let uspěly v mužském světě. Musely však zdolat mnoho překážek, ale společnými silami si nakonec všechny splnily svoje sny o nezávislosti a svobodě.

Autorka této knihy se narodila v roce 1965 v Bádensku-Wuttenbersku. Je autorkou bestsellerů, které se prosadily na mezinárodní scéně a dva se staly předlohou pro filmy. Ihned po vydání jejího prvního románu si získala velkou čtenářská obec líčením nelehkých osudů jejích odvážných hrdinek. Její bestsellery si získaly oblibu čtenářů po celém světě. Má na kontě více jak 2,5 milionu prodaných knih.

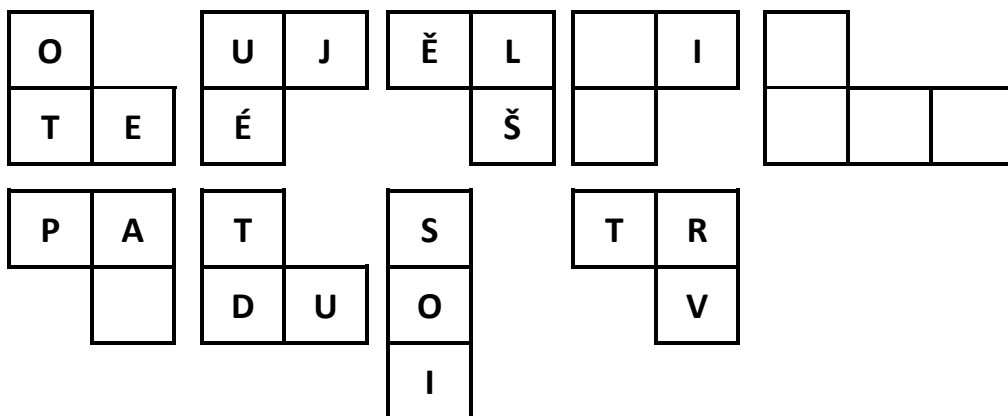
(zk)

Zábavný koutek

Doplňte text do tabulky

Opatrujte své tělo i duši!

Vtípky

Věci, které tě naučí jenom maminka:

Moje maminka matka mě naučila **OCENIT ODVEDENOU PRÁCI:**

„Jestli se hodláte navzájem zabít, udělejte ro laskavě venku, právě jsem uklidila!“

Moje matka mě naučila **NÁBOŽENSTVÍ:**

„Modli se, aby to z toho koberce šlo dolů!“

Moje matka mě naučila **LOGICE:**

„Proč? Protože jsem to řekla!“

Moje matka mě naučila **PŘEDVÍDAVOSTI:**

„Ujistí se, že máš čisté prádlo, co kdyby se stala nějaká nehoda!“

Moje matka mě naučila **IRONII:**

„Ještě chvíli breč a já ti k tomu dám skutečný důvod!“

Moje matka mě naučila **MNOHO O VĚDĚ ZVANÉ OSMÓZA:**

„Zavři pusku a sněz tu polívku!“

Moje matka mě naučila **OHEBNOSTI**:
„Podívej se na tu špínu, co máš na zádech!“

Moje matka mě naučila **VYTRVALOSTI**:
„Nevstaneš odtud, dokud nesníš všechnen ten špenát!“

Moje matka mě naučila **O POČASÍ**:
„Tvůj pokoj vypadá jako kdyby tady před chvílí řádilo tornádo!“

Moje matka mě naučila **ŽIVOTNÍMU CYKLU**:
„Přivedla jsem tě na svět a můžu tě z něj zase rychle sprovodit!“

Moje matka mě naučila **ZÁVISTI**:
„Na světě jsou milióny nešťastných dětí, které nemají tak úžasné rodiče jako ty!“

Moje matka mě naučila **MATEMATICE**:
„Kolik chceš knedlíků? Chci tři. Dostaneš pět.“

Jo, jsou věci, které vás naučí jenom maminka.

Tatínek ve školce:
„Dobrý den, přišel jsem si pro dítě.“
„Dobře. A které to je?“
„A není to jedno? Stejně ho zítra ráno zase přivedu.“

Maminko, to začínají všechny pohádky Bylo, nebylo?
„Ne, beruško... Některé začínají: „Promiň, že jdu pozdě, zdržel jsem se v práci...“

Přijde podřízený k šéfovi:
„Šéfe, chtěl bych přidat!“
Šéf překvapeně vzhledne a poplácá jej po zádech:
„Tak přidej!“

Rybář chytí zlatou rybku a rybka povídá:
„Když mě pustíš, tak ti splním tři přání.“
„Já mám jen jedno. Abys neměla kosti.“

Manžel se vypravil na ryby a vychází z domu.
Žena za ním volá:
„Kdyby měli pstruhy moc drahé, můžeš ulovit kapra.“

K poučení

Manželé se ubytovali v hotelu a když druhý den při odchodu dostali účet, tak nechtěli věřit vlastním očím: „7 350,-Kč za noc..???,“ Nechali zavolat manažera hotelu a ptali se, proč je to tak drahé...
Manažer povídá: "Máme tady bazén s umělými vlnami a saunu." ...
A oni povídají: "My jsme to ale nepoužívali." ...
Manažer: "Ale bylo to tady!" a pokračoval: "Pak tady máme noční show v ceně noclehu." ...
A oni zase: "My jsme ji neviděli – my jsme tam nešli." ...
Manažer povídá: "Ale bylo to tady!"

Muž vytáhne šekovou knížku, vypsál šek a podal ho manažerovi.
Ten se podívá na šek a s údivem povídá: "Jenom 1,- Kč? "
Muž na to odpověděl: "Já vám odečetl 7 349,- Kč za to, že jste spal s mojí ženou."
Manažer se brání: "Ale já jsem s ní nespál!"...
A muž odvětl: "Ale byla tady."

„Franto, kolik je hodin?“
„Nevím, ale víc než jedenáct určitě nebude.“
„Podle čeho jsi to poznal?“
„Nejpozději v jedenáct jsem měl být doma, a jak vidíš, tak ještě nejsem!“

*Šťastné vykročení do nového roku
s negativním testem
a pozitivní náladou*

Uzávěrka pro příští číslo je 10. března 2022
Těšíme se na Vaše příspěvky – redakce Klubu posluchačů a absolventů U3V FF UK
Příspěvky zasílejte na e-mail: ff-blogklub@seznam.cz
Příští číslo, pokud pošlete příspěvky, vyjde březnu. Předem děkujeme za spolupráci.

V Praze 15. prosince 2021